

КИНА КЪДРЕВА
МАЛКА ЗИМНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Това се случи, когато зайчето го болеше лявото мустаче.

То стоеше в къщи до прозореца и гледаше как вънка падат ледени глухарчета.

Те падаха толкова леко, че едва докосваха земята. И щом я докоснеха — земята ставаше бяла! И дърветата ставаха бели! И къщите ставаха бели!

„Откъде се взеха толкова много глухарчета? — мислеше си зайчето. — И защо са ледени? Сигурно пристигат направо от Северния полюс!“

Така си мислеше зайчето, защото беше голямо зайче и ходеше в детската градина, а всеки, който ходи в детската градина, знае, че на Северния полюс всичко е ледено и бяло! Дори цветята са ледени и бели и цъфтят направо по стъклата на прозорците, и то по особен северно полярен начин!

*„Ой! Ой! Ой! Ой!
Вихри заледени,
щом целунат белите стъкла.
Ой! Ой! Ой! Ой!
В нощите студени
там поникват ледени цветя!
Ой! Ой! Ой! Ой!
Северният полюс
по-студен е от хладилник, май.
Ой! Ой! Ой! Ой!
На Северния полюс
никой да не ходи да играй!
Ой! Ой! Ой! Ой!
Който се покаже,
се превръща на парченце лед!
Ой! Ой! Ой! Ой!
Приказките даже
там са от сметанов сладолед!“*

— Това не е вярно! — обади се някой през комина.

— Как да не е вярно! — разсърди се зайчето. — И кой си ти, дете ми прекъсваш песента и ми казваш, че не е вярно!

— Това го казвам аз, жирафът! — обади се пак оня.

— Жирафът ли? — зачуди се зайчето. — Пък аз помислих, че е някоя сврака.

И за всеки случай зайчето погледна през комина.

Наистина, там не се виждаше никаква сврака, а една дълга, дълга шия, цялата превързана с бинт. Тя се протягаше от балкончето на шестия етаж на съседния жилищен блок и стигаше чак до небето.

„Не може никаква си сврака да има такава дълга шия, превързана с бинт, която да се протяга от балкончето на шестия етаж на съседния блок чак до небето!“ — помисли си зайчето и извика:

— Ей, ти! Тогава като не си сврака, а жираф, защо говориш с толкова пресипнал глас?

— Защото Северният полюс, изглежда, вече не е на Северния полюс, а се е преместил тука! — обади се жирафът още по-пресипнало.

— Не може да бъде! — изплаши се зайчето и погледна към прозореца.

Той целият беше в ледени цветя! Толкова красиви и толкова ледени, че зайчето не знаеше да вярва ли на очите си, или да не вярва!

— Да не би да сънуваме? — попита то жирафа и си разтърка с лапичка очите.

— Не! — обади се жирафът от комина. — Когато сънуваш Северния полюс, не те заболява гърлото и не ти пресипва гласът.

— Вярно! — съгласи се зайчето. — А моят глас тогава кога ще започне да пресипва?

— Когато излезеш навън без шалче, без палто и без ботуши!

— Добре! Излизам! — рече зайчето и бързо си свалил ботушите, защото, когато майка му я нямаше, зайчето си седеше в къщи с ботушки.

После си свали палтото, защото си стоеше и с палто. И накрая си махна и шала.

Но точно когато се изправи на пръсти, за да отвори вратата, зайчето си спомни песента.

— Слушай! — извика то на жирафа през комина. — А като изляза на Северния полюс без шалче, без палто и без ботушки, няма ли да се превърна на парченце лед?

— Всичко е възможно!... — обади се жирафът.

Тогаво зайчето си сложи шала, облече си палтото и като закопча накриво всичките си копчета, нахлузи новите ботуши на баща си, които много му харесваха и само малко му бяха големи... И изскочи навън!

Ой, колко студено беше навън!

И как духаше леденият вятър!

Веднага се усещаше, че това не е някакъв си обикновен студ с някакъв си обикновен вятър, а истински северно полярен студ, с истински северно полярен вятър!

Той така се промъкваше в ръкавите

и край яките,

и дори през илиците за копчетата,

че даже къщите се бяха завили с балтони и шалове, и трепереха.

Те трепереха — и зайчето трепереше!

И колкото повече трепереха къщите — толкова повече трепереше и зайчето, и потропваше с малко големите ботуши на баща си. Но студът се пъхаше вътре в малко големите ботуши и му изстудяваше краката.

— Брей! Брей! Брей! — си каза зайчето и започна да потропва още по-силно, за да прогони студа от ботушите.

Но студът не се прогонваше, а започна да пълзи, да пълзи нагоре и докато зайчето разбере какво става — хоп! — хвана лявото му болничко мустаче и го превърна в ледена шушулка.

— Брей! Брей! Брей! — си рече зайчето, но студът му хвана и дясното мустаче и го превърна също в ледена шушулка.

Той искаше да му хване и нослето, но зайчето го изпревари! Пъхна си нослето в шалчето, после завърза шалчето си здраво и нослето му не се превърна в ледена шушулка.

В същия миг един облак от замръзнали нослета прелетя през оградата на детската градина и се понесе надолу по улицата. След него профуча огромен пъстър облак от развени шалчета.

— Стойте! Стойте-е-е! — викаха с пресипнали гласове децата от средната група на детската градина и тичаха подир облаците от замръзнали нослета и шалчета.

А от небето в това време се сипеха белички глухарчета!

И се сипеха!

И се сипеха!

И звъняха тихичко като ледени камбанки, защото бяха съвсем, съвсем замръзнали!

Те звъняха, а децата тичаха подир нослетата и шалчетата си.

И тичаха!

И тичаха!

И както тичаха — изведнъж се превърнаха от деца в съвсем същински бели полярни мечета!

— Видя ли? — обади се жирафът.

Той беше слязъл от шестия етаж на съседния жилищен блок и беше застанал незабелязано зад гърба на зайчето.

— Видя ли какво стана?

— Видях! — отвърна зайчето. То продължаваше да тропа на едно място с малко големите ботуши на баща си, за да натроши студа, дето се беше пъхнал през малко голямото вътре при краката му. — Това се казва Северен полюс! И как се случи тая работа, че Северният полюс се премести от Северния полюс тука?

— Не зная! — каза жирафът. — Сигурно по някоя техническа грешка при въртенето на Земята.

— Аха! — мръдна замръзналите си ушички зайчето. — И какво трябва да правим сега?

— Да се поразходим из Северния полюс, докато не се е преместил някъде другаде!

— Че къде може да се премести? — попита зайчето.

— ... Ами... пак на Северния полюс! — обясни жирафът с пресипналия си глас.

— Тогава да вървим! — каза зайчето и тръгнаха.

То скачаше, колкото може, като внимаваше да не загуби малко големите ботуши на баща си, а до него със ситни стъпки крачеше жирафът с превързаната шия и внимаваше да не задмине с големите си крачки мъничкото зайче.

Така двамата минаха по замръзналата главна улица.

Първо край пощата, която си беше сложила огромна северно полярна бяла шапка с периферия...

След това край сладкарницата, която си беше накривила съвсем новичък северно полярен каскет с козирка...

След това край самата пожарна команда, която си беше нахлупила северно полярен калпак до самите прозорци...

И накрая се отправиха към Детмаг.

Тук те, разбира се, се спряха, за да разгледат новите играчки на витрината, но нищо не можаха да разгледат, защото по стъклото беше израснала една много гъста северно полярна гора от ледени папрати, която закриваше всичко.

Затова пък Детмаг също беше със северно полярна шапка, и то не с каква да е северно полярна шапка, а шапка със седем подплати!

— Слушай! — рече зайчето на жирафа като тропаше с малко големите ботуши на баща си и си криеше нослето в шалчето. — Мога ли и аз да си взема отнякъде една такава шапка със седем подплати?

— Не можеш! — каза жирафът.

— Защо някои, като Детмаг например, да могат да си вземат шапки, пък аз да не мога?!

— Защото тия шапки не се вземат, а се дават от белите замръзнали глухарчета! — обясни жирафът. — И се дават не на зайчета и дори не на жирафи, а само на заслужили сгради.

— А къде останаха белите замръзнали глухарчета? — попита зайчето и едва сега видя, че глухарчетата вече не се сипеха от небето.

— Те са в ледената гора на глухарчетата, дето расте на ей оня облак — обясни жирафът.

Зайчето си вдигна главата и видя един голям сив облак. Но гората на глухарчетата не можа да види. „Сигурно не мога да я видя, защото е отгоре на облака“ — помисли си зайчето.

— Моля ти се — каза то на жирафа. — Протегни си малко шията и погледни отгоре на облака да видиш дали в гората на глухарчетата има още шапки! Може би като ги помоля, ще ми дадат една шапка! Знаеш ли без шапка колко ми е студено на краката?!

— Добре! Чакай да погледна! — рече с пресипналия си глас жирафът и си протегна шията до самия облак.

— Е, и какво? — попита зайчето.

— Нищо! — обади се жирафът от облака. — Вече всички шапки са се свършили!

— Жалко! — въздъхна зайчето. — Ако си имах една такава шапка, тогава сигурно студът от ботушите на татко щеше да изскочи и на мене нямаше да ми е студено. А сега какво да правя?

— Да се прибираме в къщи! — каза жирафът като си смъкваше от облака бинтованата шия.

И те тръгнаха към къщи.

Зайчето едва си влачеше краката като внимаваше да не загуби някъде из пътя малко големите ботуши на баща си.

До него със ситни стъпки вървеше жирафът и внимаваше да не задмине с тия големи крака мъничкото зайче.

По улиците, освен тях нямаше никой, защото всички се бяха изпокрили от студа: даже старите червени тролейбуси и новите жълти трамваи!

Когато стигнаха, беше вече тъмно и прозорците светеха.

— Сега на тебе няма ли да ти се карат? — попита жирафът, когато спряха пред вратата.

— Ще ми се карат!... — рече зайчето и пипна предпазливо лявото си болничко мустаче, което отдавна беше станало на ледена шушулка. — А на тебе?... — попита зайчето.

— И на мене! — призна си жирафът.

— Нищо! — рече зайчето. — Важното е, че се разходихме из Северния полюс!

— През един истински зимен ден! — каза жирафът.

— През един истински зимен ден! — повтори зайчето. После изхлузи от краката си малко големите ботуши на баща си, изсипа студа, дето се беше събрал вътре в тях, и се прибра в къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.